

บุญคุณนี้ใหญ่หลวงนัก

รศ.ดร.สุจิตรา อ่อนค้อม

P19006

ร้อยด้วยใจแทนมาลัยถวายหลวงพ่อ	ผู้เพียรก่อก่อปรสร้างทางสุชี
ให้มวลศิษย์มวลชนเป็นคนดี	ด้วยสติปัญญาฐานสี่ที่ท่านแสดง
แม้เหนื่อยยากอย่างไรไม่เคยบ่น	ผู้อดทนทำไปไม่หน่ายแห่ง
สร้างความคิดต่อไปไม่กลางแคลง	จิตท่านแฝงด้วยเมตตาหาใดปาน
ท่านตรากตรำทำงานมานานนัก	ด้วยความรักด้วยกรุณามหาศาล
บัดนี้ท่านอาพาธมาโรคาพาน	วอนกราบกรานพระไตรรัตน์ปัดโรคา

กลอนสามบทข้างต้นนี้ ข้าพเจ้าแต่งขึ้นเมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๔๕ ขณะเข้าไปกรรณฐาน ณ วัดอัมพวัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อเริ่มอาพาธตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ จนเดือนเมษายน อาการอาพาธยังไม่ทุเลาลง ถึงวันคล้ายวันเกิด ๑๕ สิงหาคม อาการก็ยังทรงอยู่ ลูกศิษย์ทุกคนเป็นห่วงหลวงพ่อกันมาก ข้าพเจ้าได้นำกลอนสามบทนี้ไปขับเสภาถวายท่านในวันที่ ๑๕ สิงหาคม มีคนบอกว่าฟังแล้วน้ำตาร่วง อยากให้ท่านหาย อยากเห็นท่านคุยได้ เทศน์ได้เหมือนแต่ก่อน ใคร ๆ ก็อยากให้หลวงพ่อกาย แต่ไม่มีใครฝืนกฎแห่งกรรมไปได้ กฎแห่งกรรมคือกฎแห่งเหตุและผล เหตุอย่างไรผลก็อย่างนั้น หลวงพ่อท่านใช้พลังมาก ทั้งพลังกายและพลังจิตในการ

ช่วยเหลือมวลมนุษยชาติ โดยไม่เลือกชั้นวรรณะหรือศาสนา ถึงยามนี้ ยามที่ท่านอาพาธก็
ยังช่วยอยู่ ซึ่งข้าพเจ้าจะเล่าว่าท่านช่วยอย่างไร

ปลายเดือนมกราคมที่ผ่านมา ข้าพเจ้าไปกราบหลวงพ่อกับคุณแม่ วันนั้น
เป็นวันพระ หลวงพ่อกะขึ้นศาลาเพื่อทำวัตรเย็นร่วมกับญาติโยมที่ไปเข้ากรรมฐาน
เมื่อท่านเดินจากกุฏิเพื่อไปยังศาลาสุธรรมภาวนา ท่านบอกข้าพเจ้าว่า “ดอกเตอร์
เขียนเรื่องมาลงกฎแห่งกรรม เล่ม ๑๙ ด้วย” ข้าพเจ้าได้ยินไม่ค่อยถนัด เพราะหลวง
พ่อกับท่านพูดเสียงเบามาก จึงถามคุณแม่ว่าท่านให้เขียนเรื่องกรรมของใคร คุณแม่บอก
ว่าให้เรียนถามท่านอีกครั้ง ข้าพเจ้าบอกว่าไม่กล้า แล้วจึงตามท่านไปทำวัตรบนศาลา
และนั่งแถวหน้า เมื่อหลวงพ่อกำวัตรเสร็จ ท่านเดินมาหยุดตรงที่ข้าพเจ้านั่งแล้วพูดว่า
“เขียนกฎแห่งกรรมของตัวเอง ไม่ต้องไปเขียนเรื่องของคนอื่น เขียนเรื่องของตัวเองนั่น
แหละว่าเรามีเวรมีกรรมอะไรบ้าง” แล้วท่านก็เดินผ่านไป ข้าพเจ้าบอกคุณแม่ว่า
“หลวงพ่อกับท่านได้ยินที่หนูพูดกับคุณแม่” อันที่จริงเรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องปกติสำหรับ
ท่าน (แต่ไม่ปกติสำหรับคนทั่วไป) ตอนข้าพเจ้าพูดกับคุณแม่ พูดแบบได้ยินกันสองคน
แล้วหลวงพ่อก็ก็นั่งออกหน้าไปใกล้ถึงบันไดศาลา ขณะที่ข้าพเจ้ากับคุณแม่เพิ่งจะออก
จากกุฏิท่าน นึกถึงตอนที่หลวงพ่อกับท่านชอบพูดบ่อย ๆ ว่า “ใครพูดดัง ๆ เราไม่ได้ยิน
เพราะเสียงมันผ่านหูไปเลย แต่ถ้าใครกระซิบกระซาบกัน ได้ยินถนัดชัดแจ้วเลย”

ข้าพเจ้าก็มาครุ่นคิดว่า “หลวงพ่อกะให้หนูเขียนเรื่องเวรกรรมของหนูว่ามีเวรมี
กรรมอะไรบ้าง หนูไม่เห็นว่าจะมีเวรมีกรรมอะไรเลย หนังสือก็ขายดี มีเงิน
ทำบุญเต็มไม้เต็มมือ ตั้งแต่ได้รับรางวัลชนะเลิศความเรียงระดับนานาชาติ เงินก็ไหล
นอง ทองก็ไหลมา แต่เพราะชอบทำบุญเกินตัว เลยยังมีหนี้สินเหมือนเดิม” ข้าพเจ้า

หลงทางว่าตัวเองไม่มีเวรกรรมอะไร แต่หลังจากนั้นอีกไม่ถึงสองเดือน เวรกรรมก็
เรียงหน้ากันเข้ามาจนรับแทบไม่ไหว

ก่อนจะบอกว่าข้าพเจ้ามีเวรกรรมอะไร ขออนุญาตเล่าเรื่องราววัลชนะเลิศ
ความเรียงระดับนานาชาติสักเล็กน้อย กล่าวคือ ในปี ๒๕๔๖ ข้าพเจ้า**ได้รับ**
รางวัลชนะเลิศความเรียงเรื่อง Creating Sustainable World
Peace จากองค์กรนักคิดใหม่ เมืองโตรอนโต ประเทศแคนาดา ซึ่ง
ตั้งเงินรางวัลไว้สูงถึง ๑๐๐,๐๐๐ เหรียญสหรัฐ หรือเท่ากับ ๔.๔ ล้านบาท
หนังสือพิมพ์เกือบทุกฉบับ โทรทัศน์ทุกช่องได้แพร่ข่าวและภาพ ทำให้ข้าพเจ้า
กลายเป็นคนดังไปโดยปริยาย สถาบันและหน่วยงานต่าง ๆ เชิญข้าพเจ้าไปเป็น
วิทยากรบรรยายเกี่ยวกับสันติภาพ เช่น วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร (วปอ.) และ
วิทยาลัยกองทัพบก เป็นต้น ที่ข้าพเจ้าได้รับรางวัลเพราะนำเรื่องของหลวงพ่อกไปเขียน

ข้าพเจ้าแปล กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๑ กับ เล่ม ๗ เป็นภาษาอังกฤษ
ดร.นราพร รังสีมันตกุล แปลเล่ม ๒ เนื้อหาในความเรียงก็นำมาจากหนังสือกฎแห่ง
กรรม – ธรรมปฏิบัติสามเล่มนี้ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นเรื่องกรรมหรือเรื่องการปฏิบัติ ล้วนเป็น
เรื่องที่หลวงพ่อสอนทั้งสิ้น เป็นไปได้ว่า ฝรั่งรู้จักหลวงพ่อกจากเรื่อง **Fruit of**
Karma (ภาษาไทยคือ สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม) อยู่แล้ว จึงทำให้ข้าพเจ้า
ได้รับรางวัลอันทรงเกียรติ เนื่องจากมีประเทศต่าง ๆ ส่งเข้าไปถึง ๓๐๐ กว่าเรื่อง ได้รับการ
คัดเลือกให้เผยแพร่ในเว็บไซต์ ๓๐ เรื่อง กรรมการตัดสินมีทั้งหมด ๘ คน เป็นชาว
ต่างประเทศทั้งสิ้น ทุกคนจบดอกเตอร์ และสังเกตจากชื่อแล้วน่าจะเป็นผู้นับถือ
ศาสนาคริสต์กับศาสนาอิสลาม คงไม่มีกรรมการที่เป็นพุทธ แต่กลับลงมติเป็นเอก
ฉันท์ให้ความเรียงของข้าพเจ้าชนะเลิศ **รองศาสตราจารย์ ดร.พินิจ รัตนกุล**

ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศึกษา เป็นผู้แนะนำให้ข้าพเจ้าส่งความเรียงเข้าประกวด และเมื่อข้าพเจ้าชนะ ท่านก็พูดแสดงความชื่นชมให้นักศึกษาฟังว่า “ความเรียงของ อาจารย์สุจิตราทำให้พระพุทธศาสนานิกายเถรวาทได้เป็นที่รู้จักของชาวโลก” ที่เป็นเช่นนี้เพราะชาวโลกมักจะรู้จักพระพุทธศาสนานิกายมหายานมากกว่านิกายเถรวาทนั่นเอง

ช่วงที่รอฟังผลการประกวดซึ่งใช้เวลาคัดเลือกประมาณ ๔ เดือน ข้าพเจ้าอธิษฐานจิตว่าจะเดินจงกรมครึ่งชั่วโมง นั่งสมาธิครึ่งชั่วโมงทุกวัน วันไหนไม่ได้ทำก็ต้องชดเชย ปรากฏว่าช่วงนั้น **ข้าพเจ้ามีความสุขสงบมากเพราะทำกรรมฐานต่อเนื่อง** ครั้นผลออกมาว่าข้าพเจ้าชนะ ข้าพเจ้าก็หยุดทำกรรมฐานในวันนั้นนั่นเอง เพราะไม่มีเวลา ไม่ว่าง ฯลฯ สารพัดที่จะแก้ตัวให้ตัวเอง แล้วกรรมก็ตาม ข้าพเจ้า เมื่อทางองค์กรนักคิดใหม่มีจดหมายมาบอกข้าพเจ้าว่า ขอจ่ายรางวัลแบบผ่อนส่ง คือ ผ่อนปีละ ๓๓๓.๓๓ เหรียญสหรัฐ เป็นเวลา ๓๐๐ ปี ข้าพเจ้าผิดหวังมาก เพราะได้เขียนโครงการใช้เงินไว้แล้ว ซึ่งมีแต่เรื่องทำบุญ ไม่มีโครงการใช้หนี้เลย

ข้าพเจ้าถือว่าเงินได้มาจากบุญกุศลจึงต้องเข้าไปในเรื่องของบุญกุศล ไม่ใช่นำมาใช้หนี้ ยิ่งไปกว่านั้นข้าพเจ้ายัง **O.D.** เงินจากธนาคารมาทำบุญอีกสองแสน โดยเริ่มจากถวายภัตตาหารเพลแด่พระภิกษุวัดอัมพวัน และเลี้ยงอาหารผู้เข้าปฏิบัติกรรมฐาน เป็นเงิน ๓๘,๐๐๐ บาท จัดกรรมฐานที่วัดสามชุก ๗๐,๐๐๐ บาท นอกนั้นเป็นเงินค่าพิมพ์หนังสือที่ได้รับรางวัลออกมาเผยแพร่ในนามกองทุนสนทนาธรรมนำสุข เมื่อทางองค์กรแจ้งมาว่าผ่อนให้ปีละ ๓๓๓.๓๓ เหรียญสหรัฐ ซึ่งคิดเป็นเงินไทยหมื่นเศษ ๆ ข้าพเจ้าจึงต้องหาเงินมาใช้หนี้ที่ **O.D.** มา ผ่อนใช้อยู่ปีเต็ม ๆ จึงหมด **นี่เป็นกรรมจากการเสียสัจจะ**

แรก ๆ ข้าพเจ้านึกโกรธองค์กรอยู่เหมือนกัน แต่มานึก ๆ ดู ก็สรุปลงได้ว่า เป็นความผิดของข้าพเจ้าที่ไม่ทำกรรมฐานต่อ นอกจากนี้ยังไป O.D. เงินมาทำบุญ ข้าพเจ้าลงทุนเป็นค่าพิมพ์และค่าส่งไปสองพันบาทเศษ เมื่อเขาส่งเงินงวดแรกมาก็ได้กำไรแล้ว การที่ตัวเองเป็นหนี้จึงเป็นความผิดของข้าพเจ้าเอง เมื่อคิดได้ว่าเป็นความผิดของเรา ความโกรธที่มีต่อองค์กรนักคิดใหม่ก็หายไป ความจริงต้องขอบคุณเขา เพราะ เขาทำให้พระพุทธศาสนานิกายเถรวาทและหลวงพ่อดี เป็นที่รู้จักกว้างขวางไปทั่วโลก ทำให้ข้าพเจ้าพลอยมีชื่อเสียงไปด้วย ซึ่งหากข้าพเจ้าจะไปจ้างด้วยเงินสิบล้านให้มาประชาสัมพันธ์ก็คงไม่ดังเท่านี้ เป็นอันว่าเขาช่วยประชาสัมพันธ์ให้แล้วยังให้เงินเราปีละหมื่นเศษเป็นเวลาถึง ๓๐๐ ปีอีกด้วย ต้องขอบคุณเขา ไม่ใช่ไปโกรธ คิดอย่างนี้แล้วสบายใจ

อย่างที่พูดมาแล้วแต่ต้นว่า ข้าพเจ้าไม่เห็นว่ามีเวรมีกรรมอะไร แต่เมื่อมีเหตุมีเรื่องร้าย ๆ เกิดขึ้น ก็ทำให้เชื่อว่าตัวเรามีแน่ทั้งเวรและกรรม แต่จะให้รำลึกนึกย้อนไป ก็เป็นเรื่องหนักหนาเกินกำลังคิดและจำ จึงจะขอเล่าถึงการที่ทำให้ข้าพเจ้ารอดปลอดภัยมาได้ทุกครั้งทุกครั้ง ด้วยการปฏิบัติตามในสิ่งที่หลวงพ่อเพียรพร่ำสอน ซึ่งแม้ข้าพเจ้าจะยังปฏิบัติไม่ถึงขั้นได้มรรคผล แต่อันนิสงส์ของการปฏิบัติ ช่างอัศจรรย์ยิ่งนัก **ข้าพเจ้ามีบุญที่ได้เป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อ**

ขอเล่าต่อเรื่องเวรกรรมของข้าพเจ้า คือหลังจากที่หลวงพ่อบอกว่าให้เขียนมาลงกฎแห่งกรรมเล่ม ๑๙ ข้าพเจ้าด้านในใจว่าไม่มีเวรกรรมอะไรที่ต้องเขียน หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ต้องเผชิญกับเวรกรรมมากมาย เริ่มตั้งแต่ถูกกระจกไฟฟ้าหนีบนิ้วก็อภัยเจียนขาด เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๘ ขณะขับรถ อาจารย์ศิษยา ธาดาสิทธิ์ ไทรศัพท จากวัดอัมพวัน บอกว่านั่งกรรมฐานเห็นข้าพเจ้าถูกกระจกบาดเลือดท่วมตัว ข้าพเจ้าก็

บอกว่าหนูถูกกระຈบรยนต์หนีบนิ้วเกือบขาด ปวดมาก กำลังจะไปหาคุณแม่ซึ่งมา
ผ่าตัดเข้าอยู่ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ อาจารย์บอกข้าพเจ้ากำลังเคราะห์ร้าย ให้ไป
เข้ากรรมฐานด่วน ข้าพเจ้าบอกว่าต้องเฝ้าคุณแม่ คงไปไม่ได้ อาจารย์ก็พูดจนข้าพเจ้า
รับปากว่าจะไป เมื่อถึงโรงพยาบาลจุฬาฯ ข้าพเจ้าปวดแผลมาก พยาบาลช่วยทำแผล
ให้ จากนั้นข้าพเจ้าขับรถไปฟังสวดพระอภิธรรมงานศพ **พระเดชพระคุณหลวง
พ่อพระพุทธรญาณ** ที่วัดประยูรวงศาวาส พบ **ท่านคุณพระเทพโสภณ**
ยังเล่าให้ท่านฟังว่ามีเคราะห์ ท่านก็ให้พรว่าขอให้หมดเคราะห์หมดโศก

ข้าพเจ้าเล่าข้ามไปนิดคือ ก่อนพาคุณแม่เข้าโรงพยาบาล ข้าพเจ้าล้มในห้องน้ำ
เมื่อกลางดึกของคืนวันที่ ๑๔ มีนาคม สาเหตุคือเมื่อบ้านเธอติดมานพลาสติกไม่ตรง
ข้าพเจ้าจึงเหยียบขอบอ่างอาบน้ำเพื่อจะเลื่อนให้ตรง ลืมไปว่าตัวเองชราภาพแล้ว ไม่มี
มีแรง จึงคะมำลงมา ดีที่จับม่านไว้ กระนั้นก็ล้มพาดลงมาปะทะกับโถส้วมซึ่งปิดอยู่
หากไม่ปิด หน้าคงจุ่มลงไปโถส้วมแล้วหายใจไม่ออก ตายในลักษณะอุจาดก็ได้
เพราะขณะนั้นดึกมาก ประมาณเที่ยงคืนหรือตีหนึ่ง ทุกคนหลับหมดแล้ว โชคดีที่
ศิระชะไม่พาดกับขอบโถส้วม เพราะสติบอกให้ยกไว้ทัน **ข้าพเจ้านึกถึงบุญคุณ
ของหลวงพ่อที่สอนเรื่องการฝึกสติให้** แล้วก็เลยนึกถึงที่หลวงพ่อเล่าตอน
ท่านไปยุโรป (หรืออเมริกาไม่ค่อยแน่ใจ) แล้วไปเป็นลมในห้องน้ำ ท่านบอกว่าท่านล้ม
ในห้องน้ำ แต่ศิระชะไม่พาดกับพื้นห้องน้ำเพราะ “เราเป็นมวย” ข้าพเจ้าไม่เป็นมวย
แต่เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อ ก็เลยคลาดแคล้วได้เหมือนกัน

รุ่งขึ้นวันที่ ๑๗ มีนาคม ข้าพเจ้าบอกคุณแม่กับพี่สาวว่าต้องไปเข้ากรรมฐานที่
วัดอัมพวันเพื่อสะเดาะเคราะห์ พี่สาวก็เลยอนุญาตและรับว่าจะเฝ้าคุณแม่จนกว่าจะ
ออกจากโรงพยาบาล ข้าพเจ้าขับรถไปวัดคนเดียว ออกจากกรุงเทพฯ เกือบ ๗ ชั่วโมง

เย็น ถึงวัดสามทุมเศษเพราะรถติด พักห้องเดียวกับคุณน้ำทิพย์ ภูณชัย ลูกศิษย์ของ
ข้าพเจ้าซึ่งมาเข้ากรรมฐานกับอาจารย์ศิษยา ค็นั้นอาจารย์ศิษยาให้นั่งสมาธิเพชรซึ่ง
สาหัสสากรรจ์มาก ผศ.ภัทรวดี อังค์สกุล เพื่อข้าพเจ้าซึ่งเป็นอาจารย์สอนอยู่
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาก็นั่งด้วย แต่พบครบเวลาหนึ่งชั่วโมงกลับเอาขาลงไม่ได้
เพราะขาขัดกันแน่น ข้าพเจ้าส่งสารเพื่อนมากแต่ก็ไม่รู้จะช่วยอย่างไร เพราะตัวเองยัง
แทบเอาตัวไม่รอด

อาจารย์ศิษยากับคุณน้ำทิพย์ กลับไปตอนตีสี่ของวันที่ ๑๘ ข้าพเจ้าจึงอยู่คนเดียว
แต่ ผศ.ภัทรวดียังไม่กลับ ข้าพเจ้าจึงมีเพื่อนทานข้าว สาย ๆ คุณน้ำทิพย์
โทรศัพท์ฝากป้าแจ้วบอกข้าพเจ้าให้ไปสอนนักศึกษาปริญญาโท สาขาสังคมศาสตร์
เพื่อการพัฒนาในวันที่ ๑๙ มีนาคม เพราะอาจารย์ที่จะสอนต้องไปต่างประเทศ อะไร
ทำนองนี้ ข้าพเจ้านึกได้ว่าลูกชายของเพื่อนร่วมงานก็แต่งงานวันนี้ สอนเสร็จไปงาน
เขาสักหน่อยก็ดี ไปทั้ง ๆ ชุดขาวนี้แหละ แต่วันนั้นปรากฏว่ารถติดมาก ข้าพเจ้าไปถึง
สมุทรปราการหกโมงเย็น ทั้งที่ต้องสอนสี่โมงเย็น นักศึกษาที่เรียนหลักสูตรนี้มีก้าน
ทรงชัย นกขมิ้น ซึ่งเป็นลูกศิษย์ข้าพเจ้าตั้งแต่ปริญญาตรี และข้าพเจ้าพาไปกราบ
หลวงพ่เมื่อก่อนหลายปีก่อน ก้านทรงชัยกลายเป็นศิษย์คนสำคัญ เพราะหลวงพ่จำชื่อ
เขาได้ เวลาข้าพเจ้าไปวัดอัมพวันพบเขาหลายครั้ง และหลวงพ่จะเรียกเขาว่าก้าน

วันนั้นข้าพเจ้าสอนเสร็จประมาณทุ่มเศษ ลูกศิษย์ที่ทำงานกรมทางหลวงบอก
เส้นทางลัด คือให้ใช้มอเตอร์เวย์ ข้าพเจ้าก็ขับไปตามเส้นทางที่เขาบอก ก็ลัดจริง แต่
เมื่อลงตรงทางด่วนบางปะอิน แทนที่จะขับไปวัดอัมพวันกลับขับเข้ากรุงเทพฯ รู้ได้
ตอนที่ผ่านมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ต้องหาทาง **U-TURN** เสียเวลาไป
พอสมควร จากนั้นก็ขับรถไปคนเดียวในความมืด จนถึงวัดอัมพวันตอนใกล้ ๆ ห้าทุ่ม

ผู้ปฏิบัติเข้านอนกันหมดแล้ว มีแต่น้องผู้หญิงสองคนกำลังซักผ้าของผู้มาเข้า
กรรมฐานอยู่ ข้าพเจ้าถามว่าน้องมีหนังสือ **วัฏจักรชีวิต** แล้วหรือยัง เมื่อได้รับ
คำตอบว่ายัง ข้าพเจ้าจึงให้วัฏจักรชีวิตไปคนละเล่มเป็นรางวัลที่ช่วยงานกรรมฐาน

วันที่ ๕ เมษายน ข้าพเจ้าต้องไปบรรยายที่ศูนย์ประชุมสิริกิติ์ ในงานสัปดาห์
หนังสือ ตามโปรแกรมจะบรรยายเวลา ๑๒.๓๐ – ๑๓.๐๐ น. ต่อจากคุณหญิงพร
ทิพย์ แต่ทางผู้จัดโทรศัพท์มาบอกว่า คุณหญิงพรทิพย์ติดราชการอยู่ปกติได้ มาไม่ได้
ให้ข้าพเจ้าบรรยายแทนตั้งแต่ ๑๒.๐๐ – ๑๓.๐๐ น. ข้าพเจ้าจึงโทรศัพท์บอกคุณน้ำ
ทิพย์ที่จะไปเป็นเพื่อน ขอเลื่อนเวลานัดขึ้นมา ๑ ชั่วโมง วันนั้นพอบรรยายเสร็จก็ไปรับ
อาจารย์ศิษยาไปทานอาหารมื้อเย็นและไปส่งที่บ้านเวลาประมาณสองทุ่มเศษ คุณน้ำ
ทิพย์เป็นคนขับรถให้ข้าพเจ้าเพื่อประหยัดน้ำมัน ส่วนรถ **Benz** ของเธอจอดไว้ที่
มหาวิทยาลัย

คุณน้ำทิพย์จอดรถไว้หน้าบ้านของอาจารย์ศิษยาแล้วลืดอกกุญแจขังข้าพเจ้าไว้
ในรถ ตอนอาจารย์ศิษยาขึ้นรถได้นั่งหน้าคู่กับคุณน้ำทิพย์ เห็นหลวงพ่อนั่งอยู่ในกล่อง
กระจกห้อยอยู่หน้ารถก็ถามว่า “พระองค์นี้ชื่อหลวงพ่อดีอะไร” ข้าพเจ้าก็บอกว่าหลวง
พ่อดีของเราไงละ อาจารย์ก็บอกไม่เคยเห็นหลวงพ่อนั่งในกล่องกระจกแบบนี้
ข้าพเจ้าก็อธิบายว่า เสามาจากร้านคุณกมลทิพย์ ซึ่งวัดบางพานได้ขออนุญาตนำมา
ให้ญาติโยมเช่า เมื่อคุณน้ำทิพย์หายเข้าไปค่อนข้างนาน ข้าพเจ้าอยากไปเข้าห้องน้ำ
บ้าง จึงดึงลอคประตูขึ้น แต่ลอคก็หลุดก็ลงไปอย่างเดิม ดึงอีกครั้งก็เหมือนเดิมอีก
(หลังจากอาจารย์ศิษยาลงจากรถ ข้าพเจ้าเปลี่ยนมานั่งหน้าแทน) จึงคิดว่าไม่ลงก็ได้
แล้วนั่งรออยู่ในรถโดยมีกระเป๋าถือวางอยู่บนตัก เกิดสังหรณ์ใจแปลก ๆ จึงนั่งดูรูป
หลวงพ่อดีที่ห้อยอยู่ในกล่องกระจกหน้ารถ พักใหญ่ ๆ คุณน้ำทิพย์ออกมาจากบ้าน

(อาจารย์ศิษยาเดินตามออกมาส่ง) และถามว่าทำไมอาจารย์ไม่ลง ตอบว่าคุณขังครูไว้ คุณน้ำทิพย์จึงมาไขกุญแจด้านคนขับ แล้วอ้อมไปทางหัวรถเพื่อจะลาอาจารย์ศิษยา ข้าพเจ้ากำลังคิดว่าจะลงไปเข้าห้องน้ำก็พอดีประตูรถด้านคนขับถูกเปิดออกอย่างแรง ผู้ชายอ้วน ๆ ยื่นหน้าเข้ามาเหมือนว่าจะขับพาข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าถามว่า “อะไรกัน” แล้วเขาก็คว้ากระเป๋าถือของคุณน้ำทิพย์ที่วางอยู่ตรงคอนโซลขึ้นรถมอเตอร์ไซค์ ซึ่งคนขับจอดรถติดเครื่องรออยู่ พอคนที่ฉกกระเป๋าขึ้นนั่ง คนขับก็ออกรถ คุณน้ำทิพย์เห็นจึงวิ่งตามและตะโกนบอก “อย่าเอาไป” อาจารย์ศิษยาห้ามไม่ให้วิ่งตาม กลัวเขาจะยิงสวนมา คนแถวนั้นพากันออกมาดู และโทรแจ้งตำรวจ ไม่นานนักตำรวจก็มานอกจากช่วยตามกระเป๋าคืนมาได้ พวกเราจึงต้องไปแจ้งความที่โรงพักอีก มีทีวีช่อง ๑๑ มาสัมภาษณ์ข้าพเจ้าแบบถ่ายทอดสด ๆ และมีลงในเน็ตด้วย (มีคนบอกหลังจากวันนั้น) กว่าจะได้กลับบ้านก็ร่วมตีหนึ่ง

ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าลูกศิษย์มีของในกระเป๋าเป็นเงินสดแสนเศษ สายสร้อยทองคำหนัก ๕ บาท และพระสมเด็จเลี่ยมทองอีกหนึ่งองค์ และที่สร้างความเดือดร้อนมากที่สุด คือ กุญแจรถ **Benz** เพราะรถใช้ไม่ได้ ต้องส่งหลักฐานไปทำกุญแจใหม่ที่ประเทศเยอรมัน ใช้เวลาเดือนครึ่ง และราคา ๒๐,๐๐๐ บาท ช่วงเวลาที่รถกุญแจต้องจอดรอไว้ที่ตู้ มิฉะนั้นคนร้ายอาจขโมยมาขโมยได้เพราะหลักฐานทุกอย่างอยู่ที่เขา ข้าพเจ้าบอกลูกศิษย์ว่า จะช่วยเขาหำหมื่นเพราะเป็นคนชวนเขามา คุณน้ำทิพย์บอกว่าไม่เป็นไร แต่ข้าพเจ้าถือว่าต้องรับผิดชอบ

วันที่ ๗ เมษายน คุณน้ำทิพย์โทรศัพท์ไปเรียนพระอาจารย์วีระนนท์ วันเกิดเหตุติดต่อท่านไม่ได้ ท่านไปต่างจังหวัด พระอาจารย์บอกว่าคุณน้ำทิพย์รับเคราะห์แทนข้าพเจ้า ถ้าเขาไม่ฉกกระเป๋าไปข้าพเจ้าจะต้องเจ็บตัวและอาจถึงตาย ที่ข้าพเจ้าเปิด

ประตุลงจากรถไม่ได้เพราะหลวงพ่ोजรัญช่วยไว้ ถ้าลงจากรถคนร้ายจะแทงข้าพเจ้า เพื่อให้คนอื่น ๆ เบนความสนใจมาที่ข้าพเจ้า จะได้ไม่ติดตามเขาไป แต่สรุปแล้วก็คือ ข้าพเจ้ากำลังเคราะห์ร้าย ต้องใช้เวรใช้กรรม อาจเคยไปฉกเงินหรือโกงเขาไว้ตั้งแต่ชาติก่อน ๆ ก็ถือว่าใช้เขาไป

วันที่ ๑๐ เมษายน คุณน้ำทิพย์โทรศัพท์มาบอกว่า พระอาจารย์วีระนนท์ให้ อาจารย์ไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวันด่วน เพราะเคราะห์ร้าย ข้าพเจ้าบอกว่าจะไป วันที่ ๑๒ จะได้ไม่ต้องลางานหลายวัน คุณน้ำทิพย์โทร.กลับไปบอกพระอาจารย์ ท่านก็บอกว่า รอถึงวันที่ ๑๒ ไม่ได้ คุณน้ำทิพย์ก็บอกว่าให้โทร.บอกอาจารย์เอง ใครจะบังคับอาจารย์ได้ พระอาจารย์จึงโทร.มา แต่ขณะนั้นข้าพเจ้ากำลังใช้โทรศัพท์อยู่ จึงติดต่อไม่ได้ ท่านก็โทร.ไปสั่งคุณน้ำทิพย์ว่าให้อาจารย์โทร.ไปหาท่านด่วน คุณน้ำทิพย์ก็โทร.จนสำเร็จ เมื่อข้าพเจ้าโทร.ไปก็ยังยืนยันว่าจะไปวันที่ ๑๒ ท่านก็บอกว่าต้องไปวันนี้หรืออย่างช้าที่สุดวันพรุ่งนี้ (คือ ๑๑ เมษายน) มิฉะนั้นต้องเสียใจ ท่านยังกำชับด้วยว่าต้องไปอยู่ในร่มเงาของหลวงพ่ोजรัญเท่านั้น นอกจากหลวงพ่ोजรัญไม่มีใครคุ้มครองอาจารย์ได้

วันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าจึงไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน ไปกับคุณน้ำทิพย์ซึ่งจะอยู่ ๗ วัน ส่วนข้าพเจ้าพระอาจารย์สั่งให้อยู่ถึงวันที่ ๒๙ จึงจะพ้นเคราะห์ สรุปว่าข้าพเจ้าอยู่ วัด ๑๘ วัน ต้องใช้กรรมหลายอย่างหลายประการ ฟาดฝ่าลงมาใกล้เรือนเขียวที่พักอยู่ และที่หนักที่สุดคือวันที่ ๑๘ เมษายน วันที่ ๑๙ เมษายน พระอาจารย์สั่งให้คุณน้ำทิพย์ไปดูแลและสั่งให้ปิดวาจา ห้ามพูดเด็ดขาด (เป็นเรื่องยากที่สุดสำหรับข้าพเจ้า) ตลอด ๑๘ วัน หน้าข้าพเจ้าจะดำมาก ดำจนคิดว่าถ้าเอาแปะมาขัดหน้าจะขาวขึ้น ไหมนะ เวลาขึ้นศาลา หลวงพ่อท่านจะมองมาที่ข้าพเจ้าหลายครั้ง (และทุกครั้งที่ยืน

ศาลา) จนอาจารย์แม่ชีพันธุ์ทิพย์พูดว่าหลวงพ่อมองมาทางอาจารย์หลายครั้ง แสดงว่าท่านจะต้องทราบว่าคุณกำลังมีเคราะห์

อาจารย์ศิษยาโหราศาสตร์มาให้กำลังใจ บอกว่าไม่ต้องกลัว อยู่ในร่มเงาของหลวงพ่อก็ไม่มีใครทำอะไรได้ ขนาด ดร.พรชูลี เขาตามไปยิงถึงเตียงนอน หลวงพ่อก็ยังช่วยไว้ได้ ข้าพเจ้าก็มีกำลังใจ (หลังจากออกกรรมฐาน ข้าพเจ้าได้พบกับ ดร.พรชูลี อาชวอำรุง และท่านก็ได้เล่าเรื่องตื่นเต้นให้ฟังว่าคนมาตามยิงที่บ้านมวกเหล็ก พังบ้านด้วย แต่หลวงพ่อก็สั่งให้ไปเข้ากรรมฐาน และมาบอกถึงมวกเหล็ก) อาจารย์ศิษยายังสั่งอีกว่าวันที่ ๒๙ ต้องไปลาหลวงพ่อ ถ้าท่านไม่ให้กลับ ต้องไม่กลับ หรือท่านพูดว่า “ตามใจ” ก็อย่ากลับ ให้อยู่จนท่านพูดว่ากลับได้ ค่อยกลับ

วันที่ ๒๙ ข้าพเจ้าเข้าห้องน้ำ สองกระจกดูปรากฏว่า หน้าสีดำเหมือนนางปีศาจกลับกลายเป็นสุจิตราดั้งเดิม (ที่ไม่ดำแต่ไม่ถึงกับขาวเพราะเป็นคนผิวดำ) ตอนไปลาหลวงพ่อ ข้าพเจ้ากราบเรียนถามว่า หนูหมดเคราะห์แล้วใช่ไหมเจ้าคะ ท่านก็ “อือ” เรียนถามอีกว่า “หนูกลับบ้านได้แล้วใช่ไหมเจ้าคะ” ท่านก็ “อือ” อีกเป็นอันว่า ข้าพเจ้าขับรถกลับบ้านด้วยอัตราความเร็ว ๘๐ กม. ต่อชั่วโมง ตามคำสั่งของอาจารย์ศิษยาที่บอกว่าแม่ใหญ่สอนไว้ แต่กลับถึงบ้านเร็วกว่าขับ ๑๒๐ กม. ต่อชั่วโมง ถึง ๓๐ นาที เป็นเพราะพลังกรรมฐานหรือพลังหลวงพ่อก็สุดจะคาดเดา แต่คงเป็นอย่างหลังมากกว่า

เมื่อข้าพเจ้ากลับถึงบ้าน เพื่อบ้านตรงข้ามได้เล่าให้ฟังว่าหลังจากที่ข้าพเจ้าไปอยู่วัด ได้มีรถกระบะสีน้ำตาลมาจอดหน้าบ้าน ไม่ดับเครื่อง มีชายฉกรรจ์หน้าตาน่ากลัวสามคนมาในรถ คนหนึ่งลงมาชะโงกหน้าข้ามประตูรั้วบ้านเข้าไปพร้อมกับพูดโหราศาสตร์มือถือ เขาเห็นว่าจอดนานผิดปกติจึงออกมาดู (หลังจากที่แอบดูอยู่ในบ้าน)

เพื่อจำเลขทะเบียนไว้ พอเขาออกมา รถก็รีบแล่นออกไป รุ่งเช้าข้าพเจ้าไปวัดป่าเจริญ
ราชมรรมาวมกับคุณน้ำทิพย์ และเล่าให้พระอาจารย์ฟัง ท่านบอกว่า “เขาจะมายัง
อาจารย์ ถ้าอาจารย์ไม่ไปเข้ากรรมฐานก่อน เสร็จแน่” ข้าพเจ้าก็มาพิจารณาดู ก็ทราบ
ว่าวันที่เขามายังตรงกับวันที่ฟ้าผ่าข้างกุฏิ พระอาจารย์ยังบอกอีกว่า ท่านเห็นใน
กรรมฐานว่า คนจ้างมายังเป็นผู้หญิง และจ่ายเงินค่ายังไปเรียบร้อยแล้ว

สรุปว่าข้าพเจ้ารอดชีวิตอีกครั้งเพราะความกรุณาของหลวงพ่อก่อนหน้านี้
ข้าพเจ้าก็ต้องประสบกับเคราะห์กรรมหนักหนาสาหัสมาก (ช่วงปี ๒๕๔๐ – ๒๕๔๒)
แต่ก็รอดมาได้เพราะหลวงพ่อช่วยไว้ บุญคุณนี้ใหญ่หลวงนัก ข้าพเจ้าคงทดแทนไม่
หมดในชาตินี้ แต่ข้าพเจ้าก็ได้ตั้งปณิธานไว้ว่าจะเป็นคนดีตามที่หลวงพ่อบอกสอน จะ
ช่วยงานหลวงพ่อในการเผยแผ่พระศาสนาไปยังชาวต่างชาติ ทุกวันนี้ข้าพเจ้า
พยายามทำงานหนัก ข้าพเจ้าภูมิใจในงานเขียนเป็นที่ยอมรับของชาวไทยและชาว
ต่างประเทศ

หลวงพ่อก็ไม่ได้ช่วยเฉพาะศิษย์เท่านั้น แต่ท่านช่วยทุกคนที่ช่วยได้ มีคนมาเล่า
ให้ข้าพเจ้าฟังหลายราย ว่าหลวงพ่อบุญเมตตาช่วย เช่น รายหนึ่งเป็นไมเกรนมาหลายปี
หลวงพ่อก็ไปรักษาให้ในกรรมฐาน รักษา ๗ ครั้ง โรคไมเกรนหาย อีกรายสวดมนต์ทำ
กรรมฐานจากหนังสือ ไม่เคยเห็นหลวงพ่อ ครั้งหนึ่งวางแผนจะฆ่าผู้ชายคนหนึ่งที่ทำให้
เขาเจ็บช้ำน้ำใจ อยู่ ๆ ก็มีพระรูปหนึ่งใส่แว่น หน้าไม่ยิ้ม มาบอกในกรรมฐานว่า
“จะไปฆ่าเขาทำไม บาปกรรม” จึงเลิกล้มแผน วันหนึ่งอยากมากกราบหลวงพ่อบัด
อัมพวันมาก จึงนั่งรถประจำทางมา พอได้กราบจึงรู้ว่าเป็นองค์เดียวกับที่ไปบอกเขา
ในกรรมฐาน

ยังมีเรื่องอื่น ๆ อีกมากที่อยากจะเล่าและอยากจะบอกว่าแม้ในภาวะอาพาธ เจ็บป่วย หลวงพ่อก็ยังเมตตาไปช่วยใครต่อใคร หากนำมาเขียนไว้ ณ ที่นี้คงเป็นไปได้ อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ติดตามอ่านงานเขียนของข้าพเจ้า ไม่ว่าจะ เป็นธรรมเนียมชด สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม รู้อย่างนี้เป็นคนดีตั้งนานแล้ว เห็นอัยนั้กพักได้ร่วม มณฑารพ และที่กำลังลงกุสสตรีอยู่ในขณะนี้คือ ร่มพระศรีรัตนบัณูสร จะรู้ว่าพระเดช พระคุณพระธรรมสิงหบุราจารย์ หลวงพ่อของพวกเราท่านเมตตาต่อมวลงมนุษย์มาก เพียงใด รู้แล้วก็ต้องดำเนินตามรอยท่าน จึงจะชื่อว่า เป็นศิษย์กัตัญญูรู้คุณ พวกเราจง มาพร้อมใจกันร่วมตั้งจิตอธิษฐาน ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและบุญกุศลที่หลวง พ่อออกอกรไว้ จงดลบันดาลให้หลวงพ่อกายจากโรคาพาธ มีอายุยืนยาว อยู่เป็นร่วม โพร้ร่วมไทรของสัตว์โลกไปตราบนานเท่านาน...